

Maade, er dog ikke nogen Grund til at opgive en Regel, som i mange Tilfælde kan yde Beskyttelse, og som i og for sig er billig og retfærdig. Derfor tror jeg, at en Bestemmelse som den anførte vil være paa sin Plads, naar der skulde blive Tale om en ny Ordning af disse Forhold. Det behøves ikke at anføre Exempler paa Tilfælde, hvor en saadan Regel kan komme Konen til Gode. Den ærede Forespørger nævnedes jo et saadant. Der er et andet Exempel, som jeg skal nævne, fordi det har gjort Opsigt i sin Tid, og var et af dem, som man i England benyttede til Støtte for en saadan Regel, da man indførte den der. Tilfældet var følgende: Der var et Par Wgtefolk, af hvilke Manden var en temmelig daarlig Person, som efter nogen Tids Forløb fandt for godt at løbe bort fra Konen og reiste til Australien. Hun blev imidlertid tilbage i England, og ved megen Flid og Dyrktighed lykkedes det hende at strabe Lidt sammen, saaledes at hun kunde sætte en lille Forretning paa Venene og forskaffe sig et Indbo og endog saa have en lille Kapital staaende paa en Sparekassabog; men det Væsentlige var hendes Forretning, der gik godt. Efter nogen Tids Forløb kommer Manden tilbage til hende, hun modtager ham, som hun jo burde, de boede sammen i nogen Tid, og det gaar meget godt, indtil hun en Skøn Dag rejser bort nogle Timer, og da hun kommer hjem om Aftenen, finder hun fremmede Folk i Butiken. Da hun erkendte sig om, hvorledes dette hænger sammen, faar hun den Forklaring, at i hendes Fraværelse har Manden solgt det Hele og er reist bort med det Samme; han har solgt Butiken, Indboet og Sparekassabogen og er saa reist. Tilfældet gjorde Opsigt og blev omtalt i alle Aviser, og hun henvendte sig mange Steder i Retten og hos Dyrigheden med Forespørgsel, om der ikke kunde gøres Noget ved den Ting, men allevegne fik hun det Svar, at der ikke var Noget at gøre derved, Manden havde Ret til at disponere over hele Boet, og som Følge deraf var det gyldigt, naar han afluttede Handelen derom med Bediemand. Det var et virkelig Tilfælde og ikke noget opdigtet, hvor det vilde have været af Interesse for Konen, at den Sætning gjaldt, at Manden ikke gyldig kunde disponere over det, som var Frugt af hendes eget særegne Erhverv. Det følger af sig selv, at en saadan Sætning nok kan fremkalde fine Vanfærligheder; thi det behøves ikke nærmere at bemærkes for de Herrer, hvorledes det meget ofte kan blive en vanfærlig Sag at sige, om det er Mandens særegne Erhverv, uafhængigt af Manden, som er et Spørgsmaal om, og endnu klarere er det, naar først de særlig erhvervede Ting blive sammenblandede med Boet, vil man have Vanfærlighed ved at sige, hvad der stammer fra den Mandens Erhverv, og hvad der stammer fra den Mandens. Men et stort Bevis paa Regelens Gyldighed er det dog, at man uagtet de praktiske Ulem-

per, hvormed den kan være forbunden, har besluttet sig til at indføre den i flere Lande. — Foruden det, som jeg her har anført, er der en Ting til, som jeg tror vilde være en hensigtsmæssig Bestemmelse i en Lov om Ordningen af disse Forhold, og en Bestemmelse, som man trænger til hos os. Det er Afgang for Konen til at faae Formuefællesskabet ophævet i Tilfælde af Mandens flette Bestyrelse og flette Husholdning. Efter den bestaaende Lovgivning har hos os Konen slet ikke Afgang dertil, hun kan i saadanne Tilfælde ikke naae til dette Maal uden gennem en Separation fra Bord og Seng. Det er et Faktum, som man snart vil blive overbevist om, naar det falder i Ons Lod — som det jo altid falder i Justitsministerens Lod — at fyske en hel Del med disse Spørgsmaal, at der er mange Separationer, som søges ene og alene for at komme til det Resultat at faae Formuefællesskabet ophævet, og at det egentlig mindre er det personlige Forhold, der er Motivet, saa at den ene Wgtefælle ikke imod den andens Vnste vilde søge Separation, hvis der gaves en anden Maade, hvorpaa de kunde naae en Ophævelse af Formuefællesskabet. Det er en Institution, som kendes i mange andre Lande, den Institution nemlig, at Konen under visse Omstændigheder kan forlange Fællesskabet ophævet, uden at der derfor behøver at foregaa nogen Separation fra Bord og Seng. Det, mener jeg, er en Indretning, der, naar disse Gjensættelse skulde ordnes ved en ny Lov, ogsaa egner sig til at optages hos os, altsaa en Afgang for Husfruen til i visse Tilfælde, nærmest saadanne Tilfælde, hvor Manden forser Fællesskabet, og hvor han bestyrer det paa en saadan Maade, at det vil kunne forudses, at han vil sætte det Hele overstyr, at faae det Samme i værkstat, som hun nu kun kan naae, naar der sker Separation, nemlig at Boet stiftes og deles imellem dem, og der derefter fremdeles er Særeie til Stede, saaledes at hun er fuldt raadig over det, hun har, medens Manden er fuldt raadig over det, han har, og at der ikke for Gjæld, som han derefter stifter, kan gøres Indførsel i det, hun har mellem Hænder. En saadan Afgang til at opnaa Separation af Boerne, uden at der behøver at være nogen Separation i Henseende til Samlivet, kendes, som sagt, i mange Lande, og er ogsaa indført i Sverrig, og den er ligeledes bragt i Forslag i det norske Lovforslag, som den ærede Forespørger omtalte. Desuden eksisterer den i mange Lande, f. Ex. i alle de Lande, hvor den franske Lovgivning gjælder, hvilket er Tilfældet adskillige Steder ogsaa udenfor Frankrig.

Naar man nu nærmere vil spørge, om jeg har i Sinde at forelægge noget Lovforslag angaaende denne Sag, eller om jeg har i Sinde at forberede et Lovforslag i den Retning, saa maa jeg dertil svare, at jeg ikke er forberedt paa at forelægge noget Lovforslag af denne Art i denne